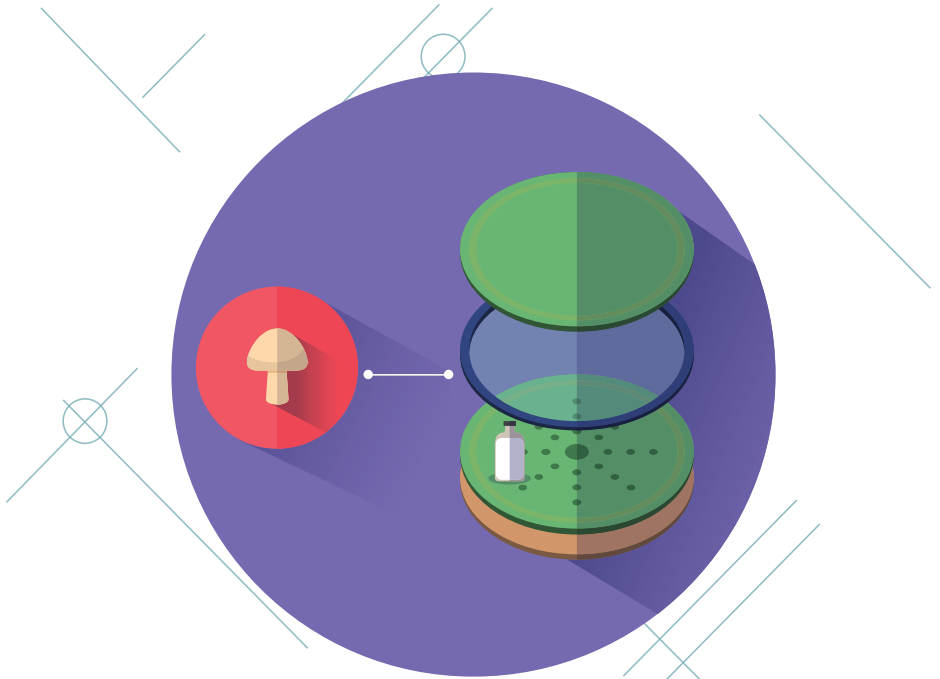

Easy Mushroom

เปลี่ยนปัญหาเป็นประสบการณ์
เพื่อพัฒนางานให้ดีที่สุด

ชุดเพาะเห็ดขนาดเล็กอัตโนมัติ สำหรับครัวเรือน

ชุดเพาะเห็ดอัตโนมัติขนาดเล็กราคาประมาณ 40 ก้อน ที่สามารถควบคุมอุณหภูมิและความชื้นได้ ทำให้เห็ดเติบโตได้เร็วกว่าโรงเรือนปกติ และปลอดภัยจากเชื้อโรค เพาะง่าย ไม่ต้องเสียเวลาดูแล กลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มครัวเรือนและร้านอาหารเพื่อสุขภาพ สำหรับเพาะทั้งเพื่อทานเองและจำหน่าย

ผู้พัฒนา : นายภูมินทร์ ประกอบแสง (ตาย) , นางสาวนุชิตา ชำนาญกิจ (นัย)
ชั้นปีที่ 3 และ 4 สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า

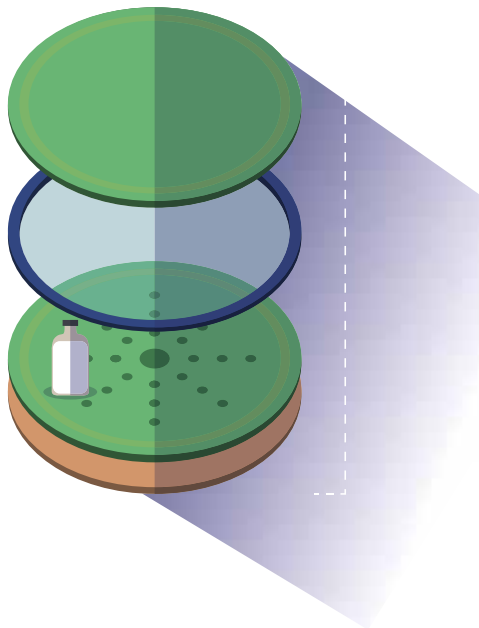
โปรแกรมวิชาครุศาสตร์อิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตสกลนคร

การเพาะเห็ดอาจดูเป็นเรื่องง่ายในสายตาของ

คนภายนอก แต่สำหรับเกษตรกร หรือผู้ที่สนใจอยากลองเพาะเห็ดด้วยตัวเอง แล้ว จะพบว่าพืชชนิดนี้มีความอ่อนไหวต่อสภาพอุณหภูมิและความชื้น หากดูแลไม่ดีอาจทำให้ก้อนเชื้อเห็ดติดเชื้อราได้ นั่นทำให้การดูแลรักษาเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย และต้องการความทุ่มเทจากผู้เพาะเลี้ยงสูง ทำให้ผู้ที่สนใจอยากลองเพาะเห็ดด้วยตัวเองหลายต่อหลายคนยอมแพ้ และถอดใจไปอย่างน่าเสียดาย

ด้วยต้องการสนับสนุนให้ผู้สนใจหันมาเพาะเห็ดมากขึ้น รวมไปถึงแก้ปัญหาเรื่องโรคเห็ดให้แก่เกษตรกร ‘ต่าย-นุ้ย’ 2 หนุ่มสาวจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตสกลนคร จึงเกิดแรงบันดาลใจ พัฒนาชุดเพาะเห็ดขนาดเล็กอัตโนมัติสำหรับครัวเรือนขึ้น

ให้การเพาะเห็ดกลายเป็นเรื่องง่าย และสามารถต่อยอดด้านธุรกิจได้อีกด้วย

“อยากทำได้มากกว่าขอบเขตที่เราตั้งไว้
อยากพัฒนาผลงานออกสู่ตลาด ไม่ได้ทำ
เพื่อแค่ทดลองหรือแก้ปัญหา แต่อยากทำ
ออกไปให้คนใช้งานจริงและขายได้”

จากปัญหาสู่แรงบันดาลใจ

แต่ไหนแต่ไรมา ปัญหาของคนเพาะเห็ดก็คือความยุ่งยากในการควบคุมอุณหภูมิและความชื้นของโรงเห็ด รวมไปถึงปัญหาเชื้อราที่มักมาก่อกวนเห็ดจนทำให้ผู้เพาะเลี้ยงต้องขาดทุนอยู่เสมอๆ

“ในมหาวิทยาลัยมีโรงเพาะเห็ดอยู่ค่ะ ได้ไปดูแล้วก็สงสัย ว่าการเจริญเติบโตของเห็ดเป็นอย่างไร แล้วก็ไปดูชาวบ้านที่เขาทำโรงเรือนเล็กๆ ก็พบปัญหาเหมือนกันคือ ก้อนเห็ดมีเชื้อรา ทำให้เห็ดไม่ออกดอก ได้ผลผลิตไม่มากเท่าที่ควร แล้วถ้าติดเชื้อปุ๊บก็ต้องล้างทั้งโรงเรือน” คือคำบอกเล่าของนุ้ยที่นำมาสู่การพัฒนา Easy Mushroom หรือชุดเพาะเห็ดขนาดเล็กอัตโนมัติสำหรับครัวเรือนขึ้น

“เป็นชุดเพาะเห็ดอัตโนมัติขนาดเล็ก ที่สามารถควบคุมอุณหภูมิและความชื้นได้ค่ะ ทำให้เห็ดเติบโตได้เร็วกว่าโรงเรือนปกติ แล้วก็ปลอดภัยจากเชื้อโรคด้วย เพาะง่าย ไม่ต้องเสียเวลาดูแล กลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มครัวเรือนและร้านอาหารเพื่อสุขภาพ สำหรับเพาะทั้งเพื่อทานเองและจำหน่ายต่อค่ะ” นุ้ยเล่าถึงผลงาน

โดยการพัฒนางานนี้ นุ้ยรับหน้าที่พัฒนางจร ขณะที่ค่ายรับหน้าที่พัฒนาโปรแกรม ซึ่งหลังจากพัฒนาเสร็จ ทั้งสองก็ได้ส่งผลงานเข้าประกวดการประกวดแข่งขันประกวดวงจรอิเล็กทรอนิกส์ ครั้งที่ 14 (Youth's Electronics Circuit Contest : YECC 2015) และได้รางวัลที่ 2 ระดับนิสิต นักศึกษา มาครอง

และด้วยความที่อยากต่อยอดผลงานให้ดียิ่งขึ้น ทั้งสองจึงเข้าร่วมโครงการต่อกล้าให้เติบโต ปี 3 ต่อทันที

“ตอนประกวด YECC ก็ไม่ได้คิดว่าจะได้ขนาดนั้นค่ะ แต่พอได้รางวัลมา ก็คิดว่าถ้าเราจะพัฒนาให้ตู้สามารถเพาะเห็ดอื่นนอกเหนือจากเห็ดขอนขาวได้ไหม เพราะแต่เดิมเราพัฒนามาสำหรับใช้เพาะเห็ดขอนขาวอย่างเดียว คืออยากทำได้มากกว่าขอบเขตที่เราตั้งไว้ อยากพัฒนาผลงานออกสู่ตลาด ไม่ได้ทำเพื่อแค่ทดลองหรือแก้ปัญหาก็อยากทำออกไปให้คนใช้งานจริงและขายได้ ก็เลยส่งต่อเข้าโครงการต่อกล้าฯ ค่ะ” นุ้ยเล่า

“การมาค่ายทำให้รู้ว่า ไม่ใช่คิดจะ
ทำแบบที่เราอยากทำอย่างเดียว
แต่เราต้องรู้ด้วยว่าผู้ใช้อยากได้ไหม
มันตอบสนองเขาได้จริงไหม ต้องศึกษา
ความต้องการของเขาด้วย”

เรียนรู้เพื่อพัฒนา ศึกษาเพื่อเข้าใจ

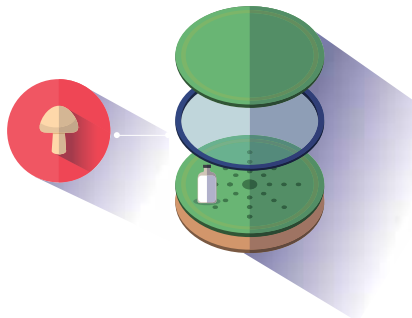
การได้เข้าร่วมโครงการต่อกัลฯ ถือเป็นเวทีที่ทำให้ทั้งสองได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ดีมากมาย เห็นได้จากคำบอกเล่าของทั้งสองที่ว่า

“ได้ไปเห็นผลงานของคนอื่นๆ ทั้งที่เป็นซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ ได้เจอเพื่อนๆ และคนมากมาย ได้ความรู้เรื่องการวางแผนการดำเนินงาน และที่ได้มากๆ เลยคือ การตลาดค่ะ การกำหนดราคา ค่าใช้จ่ายต้องคำนวณดีๆ บวกถึงค่าแรง ค่าอุปกรณ์สิ้นเปลือง ค่าน้ำมันรถ ซึ่งพวกหนูไม่เคยคิดเลย” นุ้ยกล่าว

“ส่วนผมได้เรื่องการออกแบบการใช้งานให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายผู้ใช้งานของเรา (User Experience: UX) และการออกแบบอินเตอร์เฟซหน้าจอกที่ติดต่อกับผู้ใช้ (User Interface: UI ครีမ်) ต่ายเสริม “ที่ผ่านมาเราไม่ได้คิดตรงจุดนี้ เรามองแค่ผู้ใช้เขาต้องการอะไร แต่ไม่ได้สนใจว่าเขาต้องการจริงหรือเปล่า การมาค่ายทำให้รู้ว่า ไม่ใช่คิดจะทำแบบที่เราอยากทำอย่างเดียว แต่เราต้องรู้ด้วยว่าผู้ใช้อยากได้ไหม มันตอบสนองเขาได้จริงไหม ต้องศึกษาความต้องการของเขาด้วย”

ซึ่งในส่วนนี้ คำแนะนำจากคณะกรรมการและผู้ใช้งาน ถือเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาปรับปรุงผลงานของทั้งสองเป็นอย่างมาก

“ได้นำผลงานไปแสดงตามงานต่างๆ ค่ะ ก็ได้ศึกษากลุ่มเป้าหมายไปในตัว ทำให้รู้ว่าความต้องการของผู้ใช้นั้นมีหลากหลายมาก บางคนบอกตัวเล็กไปไหม พอมาอีกคนบอกตัวใหญ่ไปไหม (หัวเราะ) แต่ละคนก็จะอยากได้ไม่เหมือนกัน” นุ้ยเล่าพลางหัวเราะ

ท่ามกลางเสียงสะท้อนที่หลากหลายและขัดแย้งกันเอง ทั้งสองก็ได้ใช้การฟังเหตุผล คิดวิเคราะห์และเลือกวิธีการที่เหมาะสมจากเสียงส่วนใหญ่เป็นมติในการปรับปรุงผลงาน

“การตัดสินใจเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนผลงาน เราฟังจากเสียงส่วนมากครับ อย่างถ้าปรับขนาดตุ้ลงมาให้ใส่ก้อนเห็ดได้ 40 ก้อน ก็จะพอทำทานในแต่ละครั้ง แต่ถ้า 80 ก้อนทำทานไม่ทันแน่นอน” ต่ายกล่าว

“ไม่อยากทำแล้ว จะออกๆ เพราะงานเยอะมาก...
แต่อาจารย์ก็บอกว่า มาแล้วต้องไปให้ได้...ที่จำต่อ
เพราะกำลังใจจากอาจารย์ ครอบครัว และเพื่อน”

ปรับปรุงผลงาน ผ่านการจัดการชีวิต

หลังจากฟังคำแนะนำจากคณะกรรมการ ทีมโค้ช และกลุ่มผู้ใช้งานแล้ว ทางทีมจึงได้ข้อสรุปในการปรับปรุงผลงานใน 2 ส่วนใหญ่ๆ นั่นคือ

“เพิ่มเติมชนิดของเชื้อเห็ดค่ะ จากที่ทำได้แค่เห็ดขอนขาว ก็ทำให้เพาะเห็ดนางรมและเห็ดนางฟ้าได้ด้วย และลดขนาดตู้ควบคุมและตู้เพาะให้เล็กและเบาลงจากที่ทำสำหรับเห็ด 100 ก้อน ก็ลดเหลือ 40 ก้อน เพื่อให้เหมาะกับการใช้ในครัวเรือนมากขึ้น แล้วออกแบบข้างในใหม่ จากเดิมที่ก้อนเห็ดจะวางทับกัน เราก็ออกแบบให้วางสลับฟันปลาแทน เวลาเห็ดงอกขึ้นมาจะได้ไม่ไปชนก้อนข้างบนและแก้ปัญหาเชื้อราได้ด้วย เพราะก้อนเห็ดที่ทับกัน ถ้าโดนน้ำมากๆ จะเป็นเชื้อราได้” น้อยเล่าถึงขอบเขตการพัฒนาปรับแก้ผลงาน

ซึ่งไม่ได้ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก โดยเฉพาะงานโครงสร้างที่การปรับปรุงทำให้ทั้งสองได้เรียนรู้ว่า ก้อนเห็ดของแต่ละพื้นที่หรือผู้ขายแต่ละแห่งนั้นมีขนาดไม่เท่ากัน จากที่แต่เดิมทั้งสองทำโครงสร้างเหล็กโค้งสำหรับวางก้อนเห็ดขนาด 10 เซนติเมตรพอดี เมื่อเปลี่ยนร้านที่สั่งซื้อก้อนเห็ด พบว่าขนาดก้อนเห็ดกลับไม่เท่ากัน

“โรงเรือนที่เราไปรับเห็ดมา บางโรงเขาใช้มืออัดก้อนเห็ด ไม่ได้ใช้เครื่องอัดอัตโนมัติ ขนาดของก้อนเลยไม่เท่ากัน แล้วพอมาวางในตู้มันจะไม่ได้ขนาดเบียดกัน เลยต้องมาแก้ไขโครงสร้างใหม่ โดยไปศึกษาจากโรงเรือนขนาดใหญ่ สอบถามคนที่ปลูกอยู่แล้ว แล้วจึงมาปรับปรุงครับ” ต่ายเล่าถึงปัญหาที่ประสบ

กับอีกส่วนหนึ่ง นั่นคือการต่อวงจร ซึ่งเป็นงานต้องใช้สมาธิและเวลาอย่างสูง

“การต่อวงจร เราต้องเข้าใจอุปกรณ์แต่ละตัว ซึ่งมันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมากค่ะ เพราะเกี่ยวกับไฟฟ้าและความปลอดภัย ถ้าพลาดนิดเดียวมันอาจทำให้เราพังทั้งหมด ก็ทำให้เราต้องศึกษาเยอะๆ อ่านคู่มือ ถามคนอื่นด้วย” น้อยเล่า

อนึ่งนั้น ถ้าฟังต้องปรับแก้และพัฒนาผลงานเพียงอย่างเดียว ก็ถือเป็นงานที่หนักหน่วงอยู่แล้ว แต่ที่หนักกว่านั้นก็คือ ทั้งสองต้องปรับแก้และพัฒนาผลงาน ไปพร้อมกับการเรียนและทำโครงการร่วมด้วย

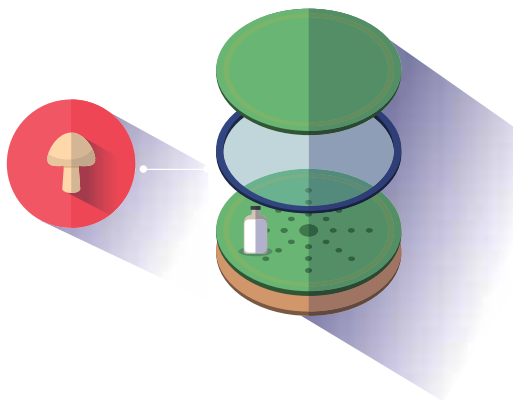
“มีค่ะช่วงที่ไม่อยากทำแล้ว จะออกๆ เพราะงานเยอะมาก เคยไปขออาจารย์ออกจากทีม เพราะติดงานเดี่ยวของอาจารย์อีกท่านหนึ่ง แต่อาจารย์ก็ให้กำลังใจว่า มาแล้วต้องไปให้ได้ คิดไปคิดมาก็เลยไปขอกับอาจารย์ท่านนั้นว่า ขอทำงานส่งที่หลังได้ไหม อาจารย์ก็อนุโลมให้ แต่พอกลับมาก็ให้งานเยอะกว่าเพื่อน” น้อยเล่าพลางหัวเราะ

“ที่ทำต่อเพราะกำลังใจจากอาจารย์ ครอบครัว และเพื่อนครับ” ต่ายเสริม ก่อนที่น้อยจะเล่าต่อว่า

“แรงกระตุ้นอีกส่วนหนึ่งก็คือ พอเรากลับบ้าน ชาวบ้านบอกเห็น น้อยออกทีวีโน่นนี่นั่น เก่งจังเลย ก็รู้สึกเป็นหน้าเป็นตาให้แม่ไปด้วย เลยอยากทำต่อค่ะ”

นอกจากเวลาและงานที่มหาวิทยาลัยแล้ว อีกหนึ่งอุปสรรคของทั้งสองก็คือการเรียนต่างชั้น ทำให้เวลาไม่ค่อยตรงกัน แต่อุปสรรคตรงนี้ก็ทำให้ทั้งสองได้พัฒนาทัศนคติของตัวเอง และแก้ไขปัญหามูลฐานของทีมเวิร์ค

“เวลาไม่ตรงกันแหละค่ะ เพราะเรียนไม่ตรงกัน ส่วนใหญ่ก็จะใช้วิธีโทรหา ถ้าน้องไม่ว่าง น้องก็ทิ้งส่วนที่จะทำไว้ก่อน พี่ไปทำอันนี้ก่อน หรือพี่ติดสอบนะ น้องบอกถ้าอย่างนั้นผมไปชนของมารอ ก็คือแบ่งกันทำ ส่วนไหนที่ใครทำได้ก็ทำไปก่อน ส่วนที่ยากๆ ค่อยมาทำร่วมกัน ซึ่งถ้าเป็นเมื่อก่อนหนูจะรอ จะไม่ทำคนเดียว เพราะถ้าทำคนเดียวมันเสียเปรียบ ต้องทำเยอะกว่า (หัวเราะ) แต่คิดไปคิดมา เราคือทีม มันก็ต้องแบ่งกัน ช่วยกัน” น้อยเล่าด้วยรอยยิ้ม

“จากความคิดที่อยากไปหาประสบการณ์
แต่ปรากฏว่าเราได้รับอะไรมาเยอะมาก
จนถึงวันนี้มันมาได้ไกลมาก ได้อะไรเยอะมาก
จากที่เคยได้แต่ในตำรา ที่บ้านและญาติมิตร
ก็ภูมิใจในตัวเรามาก เราก็ภูมิใจในตัวเอง
มากกว่าเราทำได้ขนาดนี้เลยหรือ”

เดินหน้าสู่ออนาคต

หลังจากฟันฝ่าอุปสรรคชีวิตและความยุ่งยากของผลงานแล้ว ในที่สุดทั้งสองก็สามารถผลักดัน Easy Mushroom ที่มีความสมบูรณ์พร้อมใช้งานมากขึ้น สำหรับใช้เพาะเห็ดภายในครัวเรือน ทั้งเพื่อบริโภคเองและจำหน่ายแยก โดยระบบสามารถใช้งานได้ตลอด 24 ชั่วโมงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งนอกจากการนำผลงานไปแสดงตามงานต่างๆ แล้ว น้อยก็ได้้นำตู้ไปตั้งไว้ที่ร้านกาแฟ ซึ่งเธอกับพี่เช่าขายกาแฟและโรตีสายดำอยู่ด้วย ทำให้ผลงานเป็นที่รู้จักจากผู้คนที่ผ่านมา และหลายคนให้ความสนใจอย่างมาก

“ตอนไป YECC หนูกับน้องเริ่มมีคนรู้จักแล้วในมหาวิทยาลัย จนไปโครงการต่อกล้าฯ ได้ออกทีวี ก็รู้สึกว่าคุณรู้จักเราเยอะ แล้วพอดีเปิดร้านกาแฟ ก็เอาตู้มาตั้งไว้ด้วย คนมากินกาแฟก็สนใจ ตอนนั้นก็พยายามโฆษณาในวงกว้างค่ะ มีทำเพจไว้ในเฟซบุ๊ก ติดต่อกันมาทางอาจารย์ก็มี ถือว่ามีคนสนใจเยอะมากค่ะ” น้อยเล่า

แน่นอนว่าพัฒนามาถึงขั้นนี้แล้ว จุดหมายปลายทางของ Easy Mushroom คงเป็นอื่นใดไปไม่ได้ นอกจากขับเคลื่อนให้เป็นธุรกิจ

“วาดฝันไว้ไกลมากค่ะว่าจะทำเป็นธุรกิจหนึ่งของมหาวิทยาลัย แล้วเรามีส่วนร่วมในการพัฒนา” น้อยกล่าวถึงความฝัน ที่นอกจากเธอกับตั๋ยจะตั้งใจเดินไปบนเส้นทางของอาชีพครู ซึ่งเป็นสิ่งที่ทั้งสองฝันไว้แต่เด็กแล้ว ทั้งสองก็ยังอยากจะมีส่วนร่วมในการทำธุรกิจร่วมกับมหาวิทยาลัยผ่านผลงาน Easy Mushroom นี้ด้วย ทั้งด้านการจำหน่ายเห็ด และจำหน่ายตู้พร้อมระบบให้แก่บุคคลภายนอกที่สนใจ

ถึงวันนี้ ในวันที่ผลงานเดินทางมาถึงถึงจุดสูงสุดแน่นอนว่าทั้งสองย่อมภาคภูมิใจ ทั้งกับตนเองและผลงาน เห็นได้จากคำบอกเล่าของทั้งสองที่ว่า

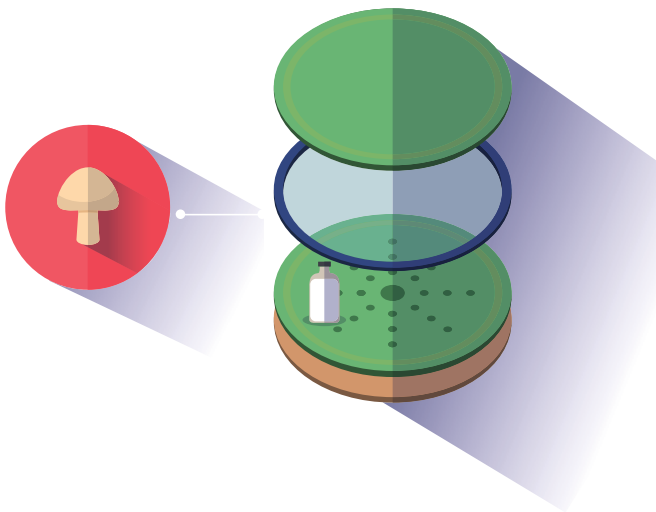
“จากความคิดที่อยากไปหาประสบการณ์ แต่ปรากฏว่าเราได้รับอะไรมาเยอะมาก จนถึงวันนี้มันมาได้ไกลมาก ได้อะไรเยอะมากจากที่เคยได้แต่ในตำราที่บ้านและญาติมิตรก็ภูมิใจในตัวเรามาก เราก็ภูมิใจในตัวเองมากกว่าเราทำได้ขนาดนี้เลยแหละ” น้อยกล่าว ก่อนที่ตั๋ยจะเสริมต่อว่า

“ถือว่าเป็นอะไรที่เหนือความคาดหมายมากครับ จากที่เมื่อก่อนผมเป็นเด็กธรรมดาที่เหมือนอยู่ไปวันๆ (หัวเราะ) ได้มาทำโครงการ ได้มาค่าย แล้วมันเหมือนไปสูงขึ้นไปเรื่อยๆ แต่ส่วนตัวผมคิดว่ายังไม่ถึงจุดสูงสุดของตัวเองนะครับ ชีวิตคนเรามันต้องมีอะไรมากกว่านี้ ผมเพิ่งอายุแค่นี้ แสดงว่ามันต้องมีอะไรมากกว่าที่ผมคิดไว้ ก็อยากจะเดินต่อไปเรื่อยๆ หยุดพักได้แต่ต้องเดินไปเรื่อยๆ เหมือนกับผลงาน มันจะไม่ดีที่สุดแค่ตรงนี้ แต่มันจะมีการพัฒนาให้ที่สอดคล้องไปเรื่อยๆ ครับ” ต่ายกล่าวอย่างมุ่งมั่น

และสุดท้าย ทั้งสองก็ไม่ลืมที่จะฝากถึงน้องๆ ที่อยากจะก้าวเข้ามาเป็นนักพัฒนาเช่นพวกเขาว่า

“ปัญหารอบตัวของเรายังมีอีกหลายอย่าง เราจะทำอะไรมาแก้ปัญหา รอบตัวเหล่านี้ได้ไหม อยากให้น้องๆ ลองทำ แล้วมานูรูณาการกับวิชาที่เราเรียน นอกจากจะช่วยแก้ปัญหาให้สังคมได้แล้ว เรายังได้ประสบการณ์ด้วยค่ะ”
นุ้ยจบประโยคด้วยรอยยิ้ม

อภาพล มหาวิระ (อ.ก้อง)

อาจารย์ที่ปรึกษา

“ความเปลี่ยนแปลงที่เห็นคือ น้องต่ายจะปรับตัวเข้ากับการทำงานในกิจกรรมต่างๆ มากขึ้น จากเดิมที่เจี๊ยบๆ หลังจากเข้าโครงการเขาก็เริ่มพัฒนา กระตือรือร้นมากขึ้น สนใจอยากเรียนรู้โปรแกรมต่างๆ มากขึ้น ขณะที่น้องก็ได้เรียนรู้เรื่องกระบวนการทำงานในชีวิตจริงมากขึ้น ได้ติดต่อประสานงานเยอะขึ้น รวมไปถึงเรื่องความรับผิดชอบและการค้นคว้าข้อมูลที่ทั้งคู่มีพัฒนาการมากขึ้น จากที่ช่วงแรกๆ จะไม่ค่อยอยุ่อยากค้นคว้า จะเอาแต่ถาม (หัวเราะ) อันนี้ทำอะไร อันนั้นทำอะไร แต่ทุกวันนี้ น้องเริ่มศึกษามากขึ้นด้วยตัวเอง ไม่ต้องคอยจ้ำจี้จ้ำไชเหมือนแต่ก่อน”

นครินทร์ ศรีปัญญา (อ.ต้น)

อาจารย์ที่ปรึกษา

“ที่ผ่านมาจะช่วยสนับสนุนเขาด้านวิชาการ และให้คำแนะนำในการทำงาน ซึ่งเราก็ต้องหาเทคนิคใหม่ๆ ที่จะช่วยให้เขาทำงานได้ดีขึ้นมาคอยสนับสนุนให้ แต่จะไม่บอกทั้งหมด คือแนะนำทางให้เขาไปหาต่อ เพราะถ้าเราบอกทั้งหมด เขาจะค้นคว้าไม่เป็น แล้วจะฟังเราตลอดเวลา เราจึงสอนให้เขาศึกษาเองมากกว่า เพราะเรียนจบไปก็จะมีอาจารย์แล้ว

“เวลาไปอบรม แต่ละวันจะมีการบ้านมาให้คิดตลอด ทำให้เราได้เรียนรู้ไปพร้อมกับเขาด้วย อย่างการทำโปรเจกต์ ต้องมองว่างานคืออะไร แล้วเทคนิคถึงจะตามมา แต่ก่อนจะมองเทคนิค ไม่มองผู้ใช้ เราก็ได้เปลี่ยนวิธีคิดใหม่ ต้องมองว่าเราต้องการอะไร เป้าหมายของงานคืออะไร ผู้ใช้คือใคร แล้วเขาจะได้ประโยชน์อะไร แล้วสุดท้ายจึงค่อยมาหาเทคนิคที่เหมาะสมกับเป้าหมายนั้น ถือว่ามุมมองเราก็เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันจากการที่ได้ไปเรียนรู้กับเขา”

